

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 84.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874178464/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

jeg har lovet en Gaardmand at komme ned til Nielsens og spille et Slag Polskpas med ham, Politi-Pedersen og Balber Konradsen. Adjøs, Hr. Helmberg! Tag Dem i Agt for Fruentimmerne, for de er kun til Ulykke og Plage, Spektakel, Slagsmaal, Rettergang — uhi! — Ja, Adjøs.“

Tæt uden for Byen løber en lang Sti, der skiller de Byen tilhørende Marker fra Haverne, som i Almindelighed har Laager, der vender ud til Stien. Ved at kaste mine Øjne langs med den opdagede jeg, at den var ganske ensom, der var ikke et Menneske at skimte paa den. Tæt op til den laa i længere Afstand en Vanding, halvt omgivet af lavt Elle- og Pilekrat. Jeg fik Lyst til at gaa derhen, jeg huskede, hvorledes jeg tidt som Barn, naar det enten var Juleaften, Fastelavns Mandag, Markedsdag eller sligt, havde moret mig med at søge ensomme Steder; ja jeg kan erindre, at jeg endog en Juleaften satte mig et Kvarters Tid i Svinehuset for at erfare, hvorledes en Juleaften tog sig ud dér. Nu vilde jeg tilbringe et Kvarters Tid i Kraftet om Vandingsstedet paa en Markedsdag. Det er Pjankerier, vil Du sige, der er ingen Mening i det. Men har Du ikke gjort den Erfaring, at vi tidt trækker den Slags løjerlige, meningsløse Tendenser med fra vor Barndom gennem hele Livet? Saaledes kan det endnu mere mig paa Firskillingsbilleder at kolorere Soldater med en Farvelades Kulører og tegne Grise en profil, hvormed jeg i høj Grad glædede min Værtindes Smaadrenge.

Naa — jeg naaede da min Vandrings Maal, det ensomme Vandingssted. Jeg gik ud paa den gyngende, mudrede Grund mellem de lave Pile- og Elletræer, da jeg under en Busk opdager en menneskelig Skikkelse siddende paa Hing paa en stor Stub. Paa den brede Ryg, de høje Skuldre og det korte struttende Haar genkendte jeg Sejrherreren fra Kampen, Jonas Rodian. Han havde faaet fat i et Stykke Lægte, hvormed han rodede og gravede i Muddret foran sig, saa sorte Klumper sprøjtede om til alle Sider. Han hverken hørte eller saa' mig, lod det til, thi jeg kom ham ganske nær, uden at han løftede sit ludende, brede Hoved, og uden at han standsede i sin Beskæftigelse, som han drev med en saadan Ihærdighed, at han pustede og stønnede derved, og Sveden randt perlende ned ad hans ophedede lave Pande. Jeg blev staaende stille og betragtede ham temmelig længe, da han pludselig af al Kraft kylede Lægten langt ud i Vandingen, saa det grønne Vand plaskede højt i Vejret; derpaa udstødte han et Suk, der næsten lød som en Tyrns Brøl, og brød ud i en høj Hulken. Den betog